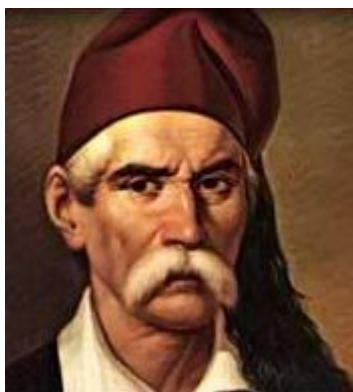

Νικηταράς ο Τουρκοφάγος - Ένα άγνωστο, μα αρκετά διδακτικό περιστατικό για την Ελλάδα που τρώει τα παιδιά της

Ο Νικήτας Σταματελόπουλος ή Νικηταράς ή Τουρκοφάγος, ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους ήρωες της Επανάστασης του 1821. Ως γνωστόν, οι πολιτικές έριδες, το κομματικά πάθη και τα κάθε είδους συμφέροντα της εποχής που ακολούθησαν την Απελευθέρωση, δημιούργησαν ένα νοσηρό κλίμα στα πλαίσια του οποίου, αρκετοί ήρωες που έδωσαν τα πάντα στον Αγώνα, κατέληξαν να οδηγούνται στο περιθώριο και τη φυλακή

(όπως ο Κολοκοτρώνης). Ένας απ' αυτούς τους ήρωες, που είχαν αυτή την «τύχη» ήταν κι ο Νικηταράς, ο οποίος έκανε «θητεία» αρχικά στο Παλαμήδι και στην συνέχεια στις φυλακές τις Αίγινας, βάσει ανυπόστατων κατηγοριών περί συνωμοσίας εναντίων του βασιλιά Όθωνα.

Αναφέρεται ένα χαρακτηριστικό περιστατικό, το οποίο αναδεικνύει το ήθος αυτού του ήρωα και στον αντίποδα την αχαριστία και την αγνωμοσύνη του κράτους.

Όταν αποφυλακίστηκε ο Νικηταράς το 1841, ήταν τόσο φτωχός που κατάντησε ζητιάνος στα σοκάκια του Πειραιά. Η πενιχρή σύνταξη που έπαιρνε, χάριν μια θέσης γερουσιαστή που του εδόθη, δεν έφτανε «ούτε για ζήτω». Η αρμόδια αρχή η οποία χορηγούσε θέσεις επαίτιας, είχε ορίσει μια ορισμένη μέρα στον ήρωα επαίτη μια θέση μια μέρα της εβδομάδος κοντά στην εκκλησία της Ευαγγελίστριας και του επέτρεπε(!) να επαίττει κάθε Παρασκευή!

Όταν αυτά έφτασαν στα αυτιά του πρέσβη Μεγάλης Δύναμης, αυτός απεστάλη από την κυβέρνηση του στο σημείο όπου επαιτούσε ο μεγάλος οπλαρχηγός. Μόλις ο Νικηταράς αντελήφθη τον ξένο μάζεψε αμέσως το απλωμένο χέρι του.

- *Τι κάνετε στρατηγέ μου;* ρώτησε ο ξένος.
- *Απολαμβάνω ελεύθερη πατρίδα,* απάντησε υπερήφανα ο ήρωας.
- *Μα εδώ την απολαμβάνετε, καθισμένος στον δρόμο;* επέμενε ο ξένος.
- *Η πατρίδα μου έχει χορηγήσει σύνταξη για να ζω καλά, αλλά έρχομαι εδώ για να*

παίρνω μια ιδέα πως περνάει ο κόσμος, απάντησε περήφανα ο Νικηταράς.

Ο ξένος κατάλαβε, και διακριτικά, φεύγοντας άφησε να του πέσει ένα πουγκί με χρυσές λίρες.

Ο σχεδόν τυφλός Νικηταράς άκουσε τον ήχο, έπιασε το πουγκί και φώναξε στον ξένο: «Σου έπεσε το πουγκί σου. Πάρε το μην το βρει κανένας και το χάσεις!».

Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1849, ο γενναίος και έντιμος αυτός ήρωας, πεθαίνει ξεχασμένος και πάμφτωχος.

Τελικά οι Έλληνες δεν αλλάζουν ποτέ (ακόμα κι αν σ' αυτή την περίπτωση υπήρχε βαυαρικός δάχτυλος). Πάντα θα τρώει τα παιδιά της...